

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519201036
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3519201036.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Mandáka a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobkyne: S. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. O. nad S., ul. 1. mája č. XXX/X, právne zastúpenej: Mgr. Martin Paškala, advokát, so sídlom Bratislava, Záhradnícka 27, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mliekarenská 10, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 1.940,20 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 10Csp/18/2019-172 zo dňa 11. februára 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.940,20 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.940,20 eur od 12.07.2019 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1.940,20 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % zo sumy 1.940,20 eur od 03.04.2019 do zaplatenia. Návrh odôvodnila tým, že na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 12.08.2013 žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.500 eur. RPMN za úver bol výške 69,5 % a ročná úroková sadzba vo výške 70,01 %. Súčasťou zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby. Žalobkyňa v tento deň uzatvorila so žalovaným dohodu o zrážkach zo mzdy a rozhodcovskú zmluvu. Dňa 15.02.2015 žalobkyňa so žalovaným uzatvorili dodatok k zmluve na základe ktorého bol žalobcovi navýšený úver v celkovej výške 2.178,66 eur. Žalobkyňa uhradila žalovanému na splátkach celkovo 3.641,95 eur. Na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 01.08.2014 žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.350 eur. RPMN za úver bol výške 20,9 % a ročná úroková sadzba vo výške 18,02 %. Súčasťou zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby. Žalobkyňa v tento deň uzatvorila so žalovaným dohodu o zrážkach zo mzdy a rozhodcovskú zmluvu. Žalobkyňa uhradila žalovanému na splátkach celkovo 2.502,85 eur. Podľa názoru žalobkyne úvery je nutné považovať za bezúročné a bez poplatkov, pretože im absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru ako obligatórnej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy. Taktiež ustanovenia o zmluvnej pokute sú neplatné, nakoľko ich znenie je obsiahnuté v zmluve, ktorá je formulárovou zmluvou, bez možnosti individuálneho ovplyvnenia obsahu tohto dojednania. Obdobne to platí aj pre dohody o poskytovaní služieb. Čo sa týka dohody o zrážkach zo mzdy, tak neobsahuje konkrétne označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide. Navyše žalobkyňa predmetné dohody o zrážkach zo mzdy podpísala skôr ako pohľadávky žalovanému vznikli. Rozhodcovskú zmluvu považovala žalobkyňa taktiež za neplatnú, pretože nespĺňajú kritéria individuálnosti a žalobkyňa stratila ešte pred prípadným vznikom sporu právo brániť sa voči nárokom žalovaného na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Žalobkyňa si uplatnila s ohľadom na ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len vo vzťahu k splátkam/zrážkam zaplateným v subjektívnej dvojročnej

premlčacej dobe, ktorá začala plynúť zaplatením príslušnej splátky úveru/zrážky zo mzdy nad rámec jej právnej povinnosti. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle § 37 ods. 1 § 39, § 53 ods. 1, 6, § 451, § 456 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.. Skonštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobkyňa na splátkach istiny z úverov uhradila pred podaním žaloby sumu 1.940,20 eur, pričom táto suma prevyšovala už zaplatenú istinu z úverov. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná. Preskúmaním zmlúv o spotrebiteľskom úvere zistil, že zmluva neobsahuje, v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Zákon v citovanom ustanovení rozlišuje medzi dobou trvania zmluvy a termínom konečnej splatnosti úveru, pričom obidve náležitosti musia byť v zmluve uvedené. Podotkol, že zákonodarca požiadavku na uvádzanie konkrétneho dátumu konečnej splatnosti úveru zaviedol s cieľom zvyšovania informovanosti spotrebiteľov. Podľa názoru súdu prvej inštancie je v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nevyhnutné, aby bol v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený osobitný údaj o dátume /deň, mesiac, rok/, kedy je splatná posledná splátka, teda uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru. Nie je postačujúce pokiaľ sa termín splatnosti dá vyvodiť, resp. vypočítať z iných ustanovení zmluvy (z počtu splátok, dátumu poskytnutia). Žalovaný síce uviedol termín konečnej splatnosti v oznámení o schválení úveru, ktoré má podľa naoktrojovaného ustanovenia tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy, avšak táto náležitosť nie je uvedená v zmluve, na ktorej pripájajú obe zmluvné strany svoj podpis. Splátkový kalendár, ktorý obsahuje aj termín poslednej splátky úveru nie je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, neobsahuje podpisy zmluvných strán. Podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere musia byť uvedené jasne, zrozumiteľne priamo v zmluve, a nie v iných dokumentoch, ktoré vytvorí sám dodávateľ. Súd prvej inštancie tiež zistil, že v zmluve o úvere zo dňa 01.08.2014 bola uvedená RPMN 69,75 % v nesprávnej výške. Mal za to, že táto náležitosť musí byť súčasťou zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. V zmluve o úvere ako aj v oznámení o schválení úveru bola uvedená ročná úroková sadzba úrokov z úveru 76,21 %, pričom úroky predstavujú odplatu pre veriteľa za poskytnuté peňažné prostriedky, a z tohto dôvodu RPMN nemôže byť nižšia ako ročná úroková sadzba. Ročná percentuálna miera nákladov je podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je pre spotrebiteľa dôležitá. Vyjadruje totiž celkové ročné náklady na úver. RPMN zahrňuje úroky, poplatky aj prípadné poistenie. RPMN udáva percentuálny podiel z dlžnej čiastky, ktorý musí spotrebiteľ zaplatiť za obdobie jedného roka v súvislosti so splátkami, správou a ďalšími výdajmi spojenými s čerpaním úveru. Tento údaj má umožniť spotrebiteľovi lepšie vyhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytovaného úveru v porovnaní s inými úvermi poskytovanými inými veriteľmi. Uvedenie RPMN v nesprávnej nižšej výške má ten následok ako keby nebola uvedená v zmluve vôbec. V zmluve o úvere absentuje výslovné uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN, ktoré náležitosti musia byť v zmluve tiež uvedené v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Podľa súdu prvej inštancie dodávateľ, ktorý pripravuje text zmlúv, je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti, ktoré sú významné pre orientáciu a rozhodovanie spotrebiteľa pri posúdení výhodnosti úveru, doby a rozsahu úveru. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z podstatných náležitostí vymenovaných v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Úver považoval súd prvej inštancie za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. aj z dôvodu, že v zmluve o úvere bola uvedená RPMN v nesprávnej nižšej výške, čo je na neprospech spotrebiteľa. Ďalej dodal, že žalovanému nevznikol na základe zmluvy o úvere nárok na úroky z úveru aj z dôvodu, že dojednaná úroková sadzba je neprimerane vysoká. Skutočnosť, že sa jedná o zmluvu o úvere neobmedzuje súd prvej inštancie v posúdení zmluvného ustanovenia o riadnych úrokoch z úveru vo svetle dobrých mravov podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti mal za to, že dojednanie o úroku z úveru v sadzbe 76,21 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa štatistického prehľadu priemerných úrokových mier uverejnených Národnou bankou Slovenska www.nbs.sk pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých v auguste 2013 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková miera vo výške 11,55 % ročne. Úrok z úveru dojednaný v predmetnej zmluve o úvere viac ako šesťnásobne prevyšuje priemernú mieru úrokov pri obdobných spotrebiteľských úveroch poskytnutých v danom čase a zavádza značnú nevyváženosť do zmluvného vzťahu, porušuje pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Toto zmluvné ustanovenie o výške úroku z úveru je z uvedených dôvodov neplatné. Čo sa týka rozhodcovského rozsudku po zvážení všetkých okolností dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva nebola osobitne dojednaná. V danom prípade pri posúdení, či ide o osobitne dojednanú zmluvnú podmienku, vzal súd prvej inštancie do úvahy niekoľko okolností. Poukázal v prvom rade na to, že rozhodcovská zmluva bola spotrebiteľovi predložená

súčasne s Dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, v ten istý deň a na tom istom mieste, teda možno povedať, že na tom istom rokovaní. Ako zmluva o úvere, tak aj Dohoda o uznaní záväzku, i samotná rozhodcovská zmluva, má charakter formulárovej zmluvy. Rozhodcovská zmluva bola navyše povinnému predložená súčasne (v ten istý deň) s Dohodou o uznaní záväzku, a teda povinný mohol ľahko nadobudnúť dojem, že ide o tú istú zmluvu pozostávajúcu z viacerých listín a v konečnom dôsledku ani nemusel vedieť o tom, že uzatvára rozhodcovskú zmluvu, napriek tomu, čo bolo na konci zmluvy deklarované. Z predložených listinných dôkazov teda nevyplýva, že by si uzavretie rozhodcovskej zmluvy v takomto znení výslovne vymienil povinný a vzhľadom na charakter zmluvy možno len ťažko predpokladať, že by povinný mal možnosť do obsahu zmluvy akýmkoľvek spôsobom zasahovať. Z uvedených dôvodov by "exekučný súd" podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní exekúciu ex offo zastavil. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetný rozhodcovský rozsudok nespĺňal náležitosti exekučného titulu a nie je pre strany sporu záväzný, súd prvej inštancie konštatoval, že nie sú následne splnené podmienky na zastavenie konania podľa § 161 CSP v spojitosti s § 230 CSP. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že zmluva o úvere č. 8500029574 je v časti dojednaných úrokov neplatná, resp. obe úverové zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, nakoľko v nich, okrem iného, absentoval údaj o konečnej splatnosti úveru. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobkyňa na splátkach splatila istinu oboch úverov a dva roky pred podaním žaloby uhradila 1.940,20 eur, pričom táto suma prevyšovala už zaplatenú istinu z úverov. Keďže nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu zo strany žalovaného, súd prvej inštancie ho zaviazal na úhradu dlžnej sumy, spolu príslušenstvom, ktoré určil v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., platného v rozhodnom čase s tým, že žalovaný sa reálne dostal do omeškania až po doručení žaloby, t.j. od 12.07.2019. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v zmysle § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Namietal, že o nárokoch žalovaného voči žalobkyni zo zmluvy o revolvingovom úvere bolo právoplatne rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom vydaným Slovenským arbitrážnym súdom pod sp. zn. 160/07/16 zo dňa 03.03.2017. Uviedol, že tento rozhodcovský rozsudok nebol napadnutý žalobou o jeho zrušenie podľa zákona č. 335/2014 Z.z.. Mal za to, že nie je prípustné, aby zákonná úprava určená na preskúmanie rozhodcovského rozsudku bola obchádzaná podaním žaloby o zaplatenie. Dodal, že pokiaľ rozhodcovský rozsudok vydaný na základe zákona o rozhodcovskom konaní nebol zrušený a ani inak právne relevantným spôsobom nezanikli jeho účinky, potom nemožno plnenie, ktoré bolo ním priznané, posúdiť ako bezdôvodné obohatenie. Zároveň namietal aj závery súdu prvej inštancie o tom, že rozhodcovská zmluva nemá individuálnu povahu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4CoE/37/2017 zo dňa 07.06.2017. Ďalej žalovaný napádal aj závery súdu prvej inštancie týkajúce sa údaju o konečnej splatnosti úveru, údaju o RPMN a vymedzenia termínu konečnej splatnosti. Mal za to, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákonného ustanovenia. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Poukázal tiež na to, že záver súdu prvej inštancie spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES a v tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Napokon uzavrel, že ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Ďalej žalovaný namietal aj závery súdu prvej inštancie týkajúce sa výšky úrokovej sadzby a jej neprimeranosti. Uviedol, že v zákone je výslovne určené, že pri porovnávaní sa má vziať do úvahy nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Porovnávanie s údajmi bánk považoval za nesprávne, nakoľko banka si svoj zisk účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a podobne, čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí. Dodal, že obvyklá výška odplaty bola 48,52% a táto nebola podstatne prevýšená. Uvedené závery podporil poukazom na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/1016/2014 zo dňa 30.03.2016. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadrila. Uviedla, že považuje právny záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku za správny. Odvolacie argumenty žalovaného, že žalobkyňa mala podať v zákonnej lehote žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku by boli, podľa nej, právne relevantné iba vtedy, ak by rozhodcovský rozsudok nebol nulitným právnym aktom.

Taktiež považovala za správne závery súdu prvej inštancie, keď posúdil predmetné úverové zmluvy ako bezúročné a bez poplatkov, s poukazom na § 9 ods. 2 písm. f) a h) v spojení s § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.. V tejto súvislosti poukázala na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu. Záverom navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyňa priznal náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

5. V danom prípade sa podanou žalobou žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť v súvislosti s plnením na úver poskytnutý žalobkyňi žalovaným na základe zmlúv o revolvingových úveroch, pretože podľa názoru žalobkyne poskytnutý úver z predmetných zmlúv je treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový podľa zákona č. 129/2010 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1025562&f=3>> o spotrebiteľských úveroch.

6. Vzhľadom na obranu žalovaného v konaní má odvolací súd za to, že bolo prvoradou úlohou súdu prednostne riešiť otázku „prekážky veci právoplatne rozhodnutej“ (res iudicata), nakoľko žalovaný dokladoval, že v danej veci už bolo právoplatne rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom v rozhodcovskom konaní prebiehajúcim podľa osobitného zákona o rozhodcovskom konaní resp. spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie akokoľvek zaoberal nastolenou otázkou. Súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku iba konštatoval, že predložený rozhodcovský rozsudok by v prípadnom exekučnom konaní nespĺňal náležitosti exekučného titulu, a preto nie je pre strany sporu záväzný. Avšak bližšie nijako právne ani skutkovo neodôvodnil, v čom spočíva ním tvrdená nezáväznosť rozhodcovského rozsudku.

7. Medzi neodstrániteľné podmienky konania, ktoré vylučujú možnosť vec znovu prejednať a o veci znova rozhodnúť patrí aj prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata). Takáto prekážka svojou povahou patrí medzi tzv. negatívne procesné podmienky konania, súd jej existenciu zisťuje ex officio a ak je daná, má za následok zastavenie konania podľa § 161 ods. 2 CSP <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4375086&f=3>>. Nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednávaná tá istá vec, t. j. ak v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb - pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie. Z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov vyplýva, že ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne alebo neúplne.

8. Pre účely preskúmanej veci je treba uviesť, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa vzťahuje i na rozhodnutia vydané v rozhodcovskom konaní. Podľa § 41 ods. 1 <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4260197&f=3>>, 2 zákona č. 335/2014 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4260198&f=3>> o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účinného od 01.01.2015 doručený rozhodcovský rozsudok má za podmienok podľa § 46 ods. 2 pre účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Rozhodcovský rozsudok, ktorý má účinky právoplatného rozsudku súdu podľa ods. 1, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitného predpisu.

9. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že pokiaľ bolo rozhodnuté právoplatne rozhodcovským rozsudkom, ktorým bola v rozhodcovskom konaní žalovaná (v tomto konaní žalobkyňa) zaviazaná zaplatiť žalobcovi (v tomto konaní žalovaný) do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku plnenie špecifikované vo výroku rozhodcovského rozsudku, tak z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. 160/07/16 zo dňa 03.03.2017 vydaného Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Asociáciou arbitrážnych súdov, z.z.p.o., so sídlom Križna 56, v Bratislave, pred rozhodcom JUDr. Radoslavom Semanom, PhD., ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.07.2017 a vykonateľnosť dňa 14.07.2017 vyplýva, že rozhodcovský súd sa zaoberal aj posudzovaním zmluvy o revolvingovom úvere, a to podľa ustanovení Občianskeho zákonníka <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1009669&f=3>> a aj z hľadiska obsahových náležitostí

zmluvy podľa zákona č. 129/2010 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1025562&f=3>> o spotrebiteľských úveroch. Tiež posudzoval „rozhodcovskú zmluvu“ (ne/platnosť) od ktorej rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc vo veci konať a rozhodovať, čo vyplýva z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku kde je uvedené, že rozhodcovská zmluva je platná, bola uzatvorená v súlade s príslušnými ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=1350965-4977503&f=3>>, najmä § 53 ods. 4 písm. r) zákona č. 258/2001 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1019480&f=3>> a zákona č. 250/2007 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1023732&f=3>> a čl. 24 smernice EPaR č. 2008/48/ES. Nebola vyhodnotená ako neprijateľná zmluvná podmienka, nakoľko neuvádza spotrebiteľa do omylu, je jasne formulovaná na samostatnej listine, nenúti spotrebiteľa riešiť spor výlučne v rozhodcovskom konaní, v návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy bol spotrebiteľ poučený o dôsledkoch rozhodcovského konania, jej uzatvorenie nebolo podmienkou uzatvorenia hlavného záväzku s ktorým súvisí, pričom spotrebiteľ mal právo od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť do 14 kalendárnych dní aj bez uvedenia dôvodu a bez dopadu na hlavný záväzok - úver, toto právo spotrebiteľ nevyužil.

10. Ďalej odvolací súd konštatuje, že zo strany žalovaného spotrebiteľa (v tomto konaní žalobkyňa) nebolo iniciované konanie o zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku - spotrebiteľ nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, svoje zákonné právo vyplývajúce mu z § 45 <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4260210&f=3>>, § 46 zákona č. 335/2014 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4260227&f=3>> o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nevyužil. Ustanovenie § 45 cit. zákona pod písm. a) až l) vymenúva zákonné dôvody pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, patria medzi ne aj dôvody napadnutia platnosti rozhodcovskej zmluvy, či samotného rozhodcovského konania, tiež dôvod (písm. i)) ak stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a toto porušenie mohol mať vplyv na výsledok rozhodnutia (k tomu pod čiarou je odkaz napr. aj na § 53 Občianskeho zákonníka <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=1350978&f=3>>, zákon č. 129/2010 Z. z.), dôvod písm. k) - výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom SR. V zmysle ust. § 46 žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania, pričom doručený rozhodcovský rozsudok nadobudne právoplatnosť až po uplynutí lehoty na podanie žaloby a ak je žaloba podaná, až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku.) Vyššie uvedený rozhodcovský rozsudok sa tak stal právoplatným a vykonateľným.

11. Zákonnú úpravu podľa zákona č. 335/2014 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=4259840&f=3>> umožňujúcu podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemožno suplovať, či obísť žalobou na vydanie bezdôvodného obohatenia, kde ide o žalobu medzi tými istými účastníkmi konania, hoci v opačnom procesnom postavení (žalovaná v rozhodcovskom konaní v tomto novom konaní má postavenie žalobkyne a žalobca v rozhodcovskom konaní v tomto novom konaní má postavenie žalovaného), z toho istého skutku - na tom istom skutkovom základe, z toho istého zmluvnému vzťahu (t.j. zo zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 12.08.2013), ktorý skutkový dej už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku „na plnenie“ (v rozhodcovskom rozsudku sp. zn. 160/07/16), pričom rozhodcovským rozsudkom priznané plnenie má povahu judikovaného nároku.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu, to znamená, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť v súvislosti s plnením na tú istú zmluvu. Tento právny záver je opodstatnený vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, iba platná rozhodcovská zmluva zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi sporiacimi sa stranami. V praxi môže všeobecný súd v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku pristúpiť aj k riešeniu otázky platnosti rozhodcovskej zmluvy (§ 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4260217&f=3>>).

13. Rozhodcovský rozsudok „o žalobe na plnenie“ obsahuje riešenie otázky existencie právneho vzťahu (zmluvy o úvere) - rozhodcovským rozsudkom sa rozhodlo o povinnosti plniť z tohto vzťahu, a preto žalobca nemôže „žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia“ založenom na prejudiciálnom určení

bezúročnosti (tej istej) zmluvy o úvere zhojiť to, čo nedosiahol v predchádzajúcom spore o plnenie. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak).

14. Záverom odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že predmetom posúdenia v rozhodcovskom rozsudku sp. zn. 160/07/16 zo dňa 03.03.2017 je len nárok vyplývajúci zo Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 12.08.2013 a dodatku k zmluve o revolvingovom úvere zo dňa 10.02.2015. Avšak žalobkyňa si žalobou uplatnila, okrem nároku vyplývajúceho z uvedených dvoch revolvingových úverov, aj nárok vyplývajúci zo zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej dňa 01.08.2014, ktorý predmetným rozhodcovským rozsudkom riešený nebol, ale žalobou uplatnený bol a súd prvej inštancie o ňom v odvolaní napadnutom rozsudku rozhodol.

15. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti má odvolací súd za to, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný a nejasný, a preto tento zrušil v celom rozsahu, s poukazom na § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

16. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), posúdi, či právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok sp. zn. 160/07/16 zo dňa 03.03.2017 zakladá v prejednávanej veci prekážku veci už rozhodnutej a vyvodí z výsledku tohto zistenia ďalší právny postup.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).